

Sygn. akt XIII GC 154/14/KR

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach XIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Katarzyna Krziskowska

Protokolant : protokolant sądowy Beata Leszczyna

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r. w Katowicach na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. ustawowe odsetki co do kwot:

- 30 154,02 zł (trzydzieści tysięcy sto pięćdziesiąt cztery złote dwa grosze) od dnia 25 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.;

- 31 505,66 zł (trzydzieści jeden tysięcy pięćset pięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.;

- 31 098,21 zł (trzydzieści jeden tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia jeden groszy) od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.;

- 28 949,82 zł (dwadzieścia osiem tysięcy dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.;

- 11 005,58 zł (jedenaście tysięcy pięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 lipca 2014 r.;

2) oddala powództwo w zakresie odsetek za dzień 27 stycznia 2014 r. odnośnie kwot 31 505,66 zł (trzydzieści jeden tysięcy pięćset pięć złotych sześćdziesiąt sześć groszy) oraz 31 098,21 zł (trzydzieści jeden tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia jeden groszy);

3) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9 703,00 zł (dziewięć tysięcy siedemset trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym skutecznie w dniu 4 marca 2014 r. powód Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe (...) FINANSE Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 121.707,71 zł z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz kosztów procesu.

Na uzasadnienie swego żądania powód wskazał, że w ramach swojej działalności gospodarczej pozwany złożył powodowi zamówienia na dostawę towarów. Powód dostarczył zamówiony towar i wystawił pozwanemu faktury VAT za łączną kwotę dochodzoną pozwem. Wszystkie dostawy towarów potwierdzone zostały dokumentami odbiorowymi. Mimo upływu terminu zapłaty pozwany nie zapłacił należności powoda i nie uczynił tego również po pisemnym wezwaniu do zapłaty z 19 lutego 2014r. Powód podkreślił, że do wniesienia pozwu pozwany nie kwestionował swojego zadłużenia ani też wystawionych przez powoda faktur ani co do zasady ani co do wysokości dlatego też koniecznym stało się wytoczenie powództwa w sprawie. (k. 2 - 3).

W dniu 17 marca 2014r. został wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt XIII GNc 122/14/B), uwzględniający żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości na koszt powoda.

Uzasadniając swoje stanowisko potwierdził zamówienie u powoda koks odlewniczego, ale podniósł, że w dokumentach dostarczonych przez powoda, a pochodzących od pozwanego nie oznaczono terminu zapłaty ani też sposobu dokonania rozliczeń i dlatego pozwany kwestionuje termin wymagalności tych należności. Pozwany oświadczył, że strony ustaliły sposób rozliczenia w drodze kompensaty i zasadę równomiernego zaciągania zobowiązań tak aby było możliwe potrącanie wierzytelności stron. Pozwany zarzucił też, że towar dostarczony przez powoda był złej jakości i stwierdził, że „zgłaszane były reklamacje”, a mając na uwadze długą współpracę stron wiele uzgodnień handlowych dokonywanych było nieformalnie. W opinii pozwanego pozew w sprawie jest przedwczesny, a wyznaczony w wezwaniu termin do wykonania zapłaty nieodpowiedni dla spełnienia świadczenia. Zdaniem pozwanego powód naruszył ustalone zasady współpracy stron występując z pozwem do sądu, mimo faktu, że strony prowadziły korespondencję a powód udzielił zwłoki pozwanemu. (k. 37 – 40).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu oraz wskazał, że w fakturach dokładnie oznaczono sposób i termin zapłaty oraz że odpowiada to treści zamówień pozwanego, gdzie wpisano jako formę płatności za koks „przelew/kompensata 45 dni”. Oznacza to, że powód miał możliwość wyboru sposobu płatności od pozwanego czemu dał wyraz w treści faktur. Powód stwierdził, że istniała możliwość kompensacji świadczeń stron ale tylko do momentu, gdy pozwany zawarł umowę faktoringu z (...) spółka z o.o. w W. i oddał faktury wystawione na rzecz powoda do faktoringu informując powoda, że należności z faktur ma płacić faktorowi. W ten sposób pozwany uniemożliwił wzajemne potrącenia należności stron gdyż obecnie nie ma już identyczności stron i potrącenia z pozwanym są niemożliwe. Wierzycielem powoda nie był już bowiem pozwany lecz (...) spółka z o.o. w W.. Powód zaprzeczył aby koks będący przedmiotem tej sprzedaży do pozwanego był objęty postępowaniem reklamacyjnym, co potwierdza m.in.. fakt podpisania przez pozwanego potwierdzeń odbioru towaru. Pozwany nigdy nie domagał się przedstawienia przez powoda dokumentacji potwierdzającej jakość dostarczonego towaru i pozwany w żadnej formie nie udokumentował rzekomych zgłoszeń reklamacyjnych ani nie powiadomił o tym powoda. Powód wskazał, że towar został pozwanemu dostarczony w styczniu i został już spalony, a pozwany nigdy nie zgłaszał reklamacji co do jakości dostarczonego towaru. Przedmiotem spotkań stron były próby zawarcia ugody, natomiast z treści sprzeciwu wynika, że pozwany uznaje roszczenia co do zasady i wysokości a ewentualne zgłoszenie zastrzeżeń nie zwalnia pozwanego od zapłaty za towar.

W odpowiedzi na pismo powoda pozwany w piśmie z 23 czerwca 2014r. podtrzymał swoje zarzuty i stwierdził, że nie wiadomo, czy konsensus stron objawiający się w przystąpieniu do wykonania umowy przez pozwanego obejmował również termin i sposób zapłaty i stwierdził, że pomimo zawarcia umowy faktoringu przez pozwanego istniała możliwość kompensaty należności jeśli strony wyraziłyby taka wolę. Stwierdził także, że nie przyznaje jakoby koks został zużyty i zaprzeczył jakoby nie były składane reklamacje odnośnie towaru i aby uznał roszczenie powoda.

Następnie w piśmie z 18 lipca 2014r. powód cofnął częściowo pozew i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 11.005,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2014r. oraz ustawowych odsetek co do kwot:

- 30.154,02 zł od dnia 25 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.505,66 zł od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.098,21 zł od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 28.949,82 zł od dnia 31 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r. oraz zasądzenia kosztów procesu od pozwanego.

Powód wskazał, że ograniczenie powództwa spowodowane było dokonaniem przez strony w dniu 30 czerwca 2014r. kompensaty trójstronnej z udziałem spółki (...) spółki z o.o. w K. i w ten sposób pozwany zapłacił na rzecz powoda należność główną z trzech faktur dołączonych do pozwu o nr 407/2013/MK, 410/2013/MK i 411/2013/MK i częściowo należność z faktury nr (...). Powód stwierdził, że zawarcie kompensaty oznacza uznanie przez pozwanego roszczenia powoda do tej kwoty i zapłatę tych należności po wniesieniu pozwu, co uzasadnia częściowe cofnięcie pozwu, zaś żądanie zasądzenia odsetek i kosztów procesu uzasadnione jest tym, że pozwany zapłacił należności po terminie zapłaty i po wytoczeniu powództwa.

W kolejnym piśmie z 17 września 2014r. powód cofnął częściowo pozew w dalszej części i wniósł o zasądzenie od pozwanego ustawowych odsetek co do kwot:

- 30.154,02 zł od dnia 25 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.505,66 zł od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.098,21 zł od dnia 27 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 28.949,82 zł od dnia 31 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 11.005,58 zł od dnia 1 lipca 2014r. do dnia 31 lipca 2014r. oraz zasądzenia kosztów procesu od pozwanego.

Powód wskazał, że na podstawie drugiej kompensaty trójstronnej z udziałem tych samych podmiotów z dnia 31 lipca 2014r. pozwany zapłacił powodowi pozostałą należność główną z faktury VAT nr (...) w kwocie 11.005,58 zł i tę kompensatę również należy traktować jako uznanie roszczenia przez pozwanego i zapłatę należności po terminie zapłaty i wniesieniu powództwa, co uzasadnia podtrzymanie roszczenia w zakresie ustawowych odsetek i kosztów procesu.

Pisma zawierające oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu zostały doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 2 października 2014r. jednak pozwany nie ustosunkował się do ich treści.

Na terminie rozprawy w dniu 9 października 2014r. nie stawili się wezwani świadkowie wnioskowani do przesłuchania przez pozwanego, stawił się świadek wnioskowany przez powoda – A. S., natomiast obecni pełnomocnicy stron stwierdzili, że strony doszły do porozumienia i chcą zawrzeć ugode oraz wnieśli o wyznaczenie krótkiego terminu bez wzywiania świadków w celu zawarcia ugody.

Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 28 października 2014r. ze strony pozwanego nie stawił się nikt, natomiast pełnomocnik powoda poinformował, że strony nie zawarły ugody i podtrzymuje zgłoszone powództwo po jego

częściowym ograniczeniu. Pełnomocnik powoda oświadczył ponadto, że nie było żadnych problemów przy zawieraniu kompensat, kompensaty te nie zostały zawarte przez pozwanego pod żadnym warunkiem lub z zastrzeżeniami, natomiast po zawarciu umowy faktoringowej przez pozwanego strony rozliczały się w formie przelewów gotówkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwany to przedsiębiorcy – spółki prawa handlowego wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS. Strony współpracowały ze sobą od kilku lat i kupowały towary znajdujące się w ich asortymentach. Zazwyczaj rozliczenia między stronami następowały w drodze kompensat lub przelewów ale dokonywanie potrąceń należności było możliwe do czasu, gdy pozwany zawarł umowę faktoringu z (...) spółką z o.o. w W. w dniu **26 kwietnia 2013r.** i oddał faktury wystawione na rzecz powoda do faktoringu informując powoda, że należności z faktur ma płacić faktorowi. Wzajemne potrącenia należności stron od tego momentu były niemożliwe wobec braku identyczności stron, bo wierzycielem powoda nie był już bowiem pozwany lecz (...) spółka z o.o. w W.. W dniach **09, 10 i 11 grudnia 2013r.** pozwany złożył u powoda 4 zamówienia na dostawę koks odlewniczego 60 – 120 mm w ilościach po 25,000 t. W zamówieniach wpisano, iż warunki płatności to **przelew/kompensata 45 dni**. Powód przyjął zamówienia i zrealizował je zgodnie z ich treścią a odbiór każdej dostawy został potwierdzony pisemnie przez pozwanego z przybiciem pieczętki pozwanego i podpisem pracownika pod klauzulą „potwierdzam odbiór towaru zgodnie z ww fakturą oraz nie wnoszę uwag co do terminu odbioru, jakości i ilości.” Powód wystawił też i doręczył pozwanemu cztery faktury VAT o nr (...) na kwotę 30.154,02 zł z terminem zapłaty do dnia 24 stycznia 2014r. i formą płatności - przelew, (...) na kwotę 28.949,82 zł z terminem zapłaty do dnia 30 stycznia 2014r. i formą płatności - przelew, (...) na kwotę 31.505,66 zł z terminem zapłaty do dnia 26 stycznia 2014r. i formą płatności - przelew i (...) na kwotę 31.098,21 zł z terminem zapłaty do dnia 26 stycznia 2014r. i formą płatności – przelew. Pozwany przyjął wszystkie faktur bez zastrzeżeń i nie zgłaszał nigdy żadnych reklamacji odnośnie dostarczonego towaru. w zakreślonych terminach odpowiadających treści zamówień pozwany nie zapłacił umówionej ceny za koks i dlatego powód w dniu 19 lutego 2014r. wezwał pozwanego na piśmie do zapłaty należności. w odpowiedzi w piśmie z 25 lutego 2014r. pozwany stwierdził, że wyraża wolę zawarcia ugody z powodem i konieczność uzgodnień, po których zadeklarował dokonanie stosowanego rozliczenia, zaś w kolejnym piśmie z 18 marca 2014r. zadeklarował zapłatę należności w towarze. W żadnym z pism kierowanych do powoda pozwany nie zgłaszał żadnych reklamacji odnośnie dostarczonego towaru lub treści faktur powoda, lecz jedynie wskazywał, że dotychczasowe rozliczenia „zazwyczaj” lub „głównie” były dokonywane w oparciu o kompensaty.

Już po wniesieniu pozwu, a nawet wydaniu nakazu zapłaty i złożeniu sprzeciwu w dniach 30 czerwca 2014r. i 31 lipca 2014r. strony zawarły trójstronne porozumienia z udziałem spółki (...) spółki z o.o. w K. na podstawie których pozwany zapłacił powodowi kwoty należności głównych z faktur dołączonych do pozwu. W dniu 30 czerwca 2014r. pozwany zapłacił całość należności głównych z faktur o nr (...) i częściowo należność z faktury nr (...) do kwoty 28.949,82 zł. W dniu 31 lipca 2014r. pozwany zapłacił resztę należności głównej z faktury VAT nr (...) w kwocie 11.005,58 zł. Faktury przedstawione do kompensaty przez podmiot trzeci jako należności od powoda zostały wystawione w dniach: 28 maja 2014r, 6 czerwca 2014r, 9 czerwca 2014r, 26 czerwca 2014r, 7 lipca 2014r, 11 lipca 2014r, 18 lipca 2014 i 28 lipca 2014r. Nie wiadomo, czy w chwili dokonywania kompensat upłynął termin ich płatności.

(dowód: okoliczności niesporne, odpis aktualny z KRS powoda – k. 27 – 30 i pozwanego – k. 22 – 26, zamówienia pozwanego – k. 5 – 8, faktury VAT powoda – k. 9 – 12, potwierdzenia odbioru towaru – k. 13 – 16, korespondencja stron – k. 17 – 20, 42 – 48, zawiadomienie o zawarciu umowy faktoringu – k. 70, porozumienie kompensacyjne z 30.06.2014r. z załącznikiem – k. 95 – 96, porozumienie kompensacyjne z 31.07.2014r. z załącznikiem – k. 101 - 102).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w postaci dokumentów, Sąd uznał, że jest on wystarczający dla ustalenia stanu faktycznego oraz, że prawdziwość i autentyczność dołączonych dokumentów nie budzi wątpliwości, zatem przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i nie wymaga uzupełnienia.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Dlatego też wobec ujawnionych w sprawie okoliczności i stanowiska stron na rozprawie w dniu 9 października 2014r. Sąd

oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków D. B., K. K. i M. R. oraz stron i wniosek pozwanego dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność tego, że strony nie oznaczyły terminu zapłaty i umówiły się na kompensatę należności oraz, że zgłaszane były reklamacje odnośnie złej jakości towaru powoda a także, że powód miał udzielić zwłoki pozwanemu. Fakt ustaleń stron w zakresie sposobu i terminu zapłaty wyraźnie wynikał z treści zamówień pozwanego - podpisanych przez pracownika pozwanego i faktur powoda, również podpisanych przez pozwanego. Przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków i stron na te okoliczności oznaczałoby zatem przeprowadzenie dowodu ponad osnowę dokumentu. Co do zwyczajowego sposobu zapłaty to była to okoliczność niesporna a wobec zapłaty należności głównych z faktur i wyrażonej woli zawarcia umowy co do należności odsetkowych i kosztów procesu, deklarowanych na rozprawie w dniu 9 października 2014r. pozwany uznał roszczenie powoda. Stąd też jako, że pozwany w procesie nie sformułował żadnego zarzutu, który miałby wynikać z faktu, że „zgłaszane były, choć nie wiadomo przez kogo i komu, reklamacje odnośnie towaru” w tym nie zarzucił odstąpienia od umowy, żądania wymiany towaru lub obniżenia ceny, co oznacza, że wnioski dotyczyły okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sporu, zbędnym było przeprowadzanie w sprawie postępowania dowodowego w tym przedmiocie.

Ponadto Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania świadka A. S. i stron wnioskowanych przez powoda wobec cofnięcia tych wniosków przez powoda na rozprawie w dniu 28 października 2014r.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda było prawie w całości zasadne oraz odpowiadało przepisom prawa i podlegało uwzględnieniu w zakresie wytyczonym po częściowych cofnięciach pozwu, a w chwili wniesienia pozwu - prawie w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie z faktu zawarcia z pozwanym czterech umów sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód wykazał, iż wydał pozwanemu zamówione przez niego towary wyszczególnione w dokumentach dostaw i w wystawionych fakturach, natomiast pozwany nie dokonał zapłaty ceny w ustalonym terminie i uczynił to dopiero po skutecznym wniesieniu pozwu.

Wymaga podkreślenia, że strony w drodze pisemnych ustaleń uzgodniły termin i sposób zapłaty – poprzez złożenie przez pozwanego pisemnych zamówień, w których wpisano warunki płatności: **przelew/kompensata 45 dni** oraz w treści faktur przyjętych wraz z podpisanymi i potwierdzeniami dostawy przez pozwanego forma płatności **przelew** i termin zapłaty – 24.01.2014r., 30.01.2014r., 26.01.2014r i 26.01.2014r. czyli za każdym razem **45 dni**.

Zarzuty pozwanego co do braku ustaleń stron w tym zakresie okazały się zatem całkowicie niezasadne. Przy tak wskazanym sposobie zapłaty w zamówieniu oraz biorąc pod uwagę zawarcie przez pozwanego umowy faktoringowej uniemożliwiającej wykonanie dwustronnego potrącenia powód był uprawniony do wskazania w fakturach jako formy płatności przelewu, a pozwany przyjmując faktury wraz z podpisanymi i potwierdzeniami dostawy nie sprzeciwił się temu i zaakceptował tak ustaloną formę zapłaty.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że pozwany w żaden sposób ani w drodze przelewu ani też potrącenia (kompensaty) nie zapłacił powodowi w ustalonym terminie ceny za kupiony towar, nie złożył też oświadczenia o odstąpieniu od umowy, nie żądał obniżenia ceny ani też wymiany zakupionego towaru.

Dlatego też zarzuty pozwanego, iż sprzedany koks był niewłaściwej jakości pozostawały całkowicie relewantne dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem niewłaściwa jakość sprzedanego towaru nie uzasadnia wstrzymywania się przez kupującego z zapłatą ceny jeśli nie złożył wobec sprzedającego oświadczenia o odstąpieniu od umowy z równoczesnym zwrotem towaru, nie żądał obniżenia ceny lub wymiany towaru. Pozwany zaś w sprawie nie powołał się na powyższe okoliczności.

Powód był zatem uprawniony do naliczenia ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie tych należności – w tym przypadku każdorazowo do dnia ich faktycznej zapłaty co częściowo nastąpiło w dniu 30 czerwca 2014r. i częściowo w dniu 31 lipca 2014r., tym bardziej, że należności przedstawione do potrącenia w trójstronnych kompensatach wynikały z faktur wystawionych znacznie później niż faktury powoda i w dniu kompensat mogły być jeszcze niewymagalne. Takie potrącenie w świetle treści art. 498 i 499 k.c. było dopuszczalne ale w świetle ostatniego z powołanych przepisów powód był uprawniony do naliczenia odsetek od dnia następnego po terminie zapłaty ustalonym w danej fakturze do dnia podpisania trójstronnej kompensaty.

Równocześnie skoro strony w umowach kompensaty wyraźnie określiły potrącane wierzytelności – w tym dokumenty z których wynikają i nie oznaczyły, że termin zapłaty należności powoda podlegał przesunięciu, ze wskazaniem nowego terminu to oznacza, że zarzuty pozwanego, iż powód miał udzielić pozwanemu zwłoki w płatności są całkowicie nieuzasadnione i nie podlegają uwzględnieniu w sprawie.

W przypadku dwóch faktur termin zapłaty został jednak ustalony na dzień wolny od pracy – 26 stycznia 2014r. – niedziela, dlatego też faktycznie pozwany był zobowiązany do zapłaty należności w dniu 27 stycznia 2014r. i dlatego roszczenie powoda odnośnie ustawowych odsetek za dzień 27 stycznia 2014r. odnośnie kwot 31.505,66 zł i 31.098,21 zł podlegało oddaleniu w świetle treści art. 115 k.c. w związku z art. 481 k.c.

Należy wskazać, że pozwany zarówno przez dokonanie trójstronnych kompensat jak i chęć zawarcia ugody z powodem odnośnie odsetek i kosztów procesu faktycznie uznał roszczenie, a zapłata należności niewątpliwie nastąpiła po skutecznym wniesieniu pozwu w sprawie, co oznacza, że w zakresie, w którym powód cofnął pozew to powoda należy uznać jako stronę wygrywającą proces.

Wobec powyższego Sąd uznał ograniczone powództwo za zasadne i na podstawie art. 535 k.c. i art. 481 § 1 i § 2 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda ustawowe odsetki co do kwot:

- 30.154,02 zł od dnia 25 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.505,66 zł od dnia 28 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 31.098,21 zł od dnia 28 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 28.949,82 zł od dnia 31 stycznia 2014r. do dnia 30 czerwca 2014r.;
- 11.005,58 zł od dnia 1 lipca 2014r. do dnia 31 lipca 2014r., a odnośnie odsetek za dzień 27 stycznia 2014r. oddalił powództwo.

Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w pozostałej części – co do kwot zapłaconych po wniesieniu pozwu. Zgodnie bowiem z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie cofnięcie pozwu nie było połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, ale nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem do jego dokonania nie była konieczna zgoda pozwanego. Ponadto, cofnięcie pozwu Sąd uznał za dopuszczalne w świetle art. 203 § 4 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego, jako stronę przegrywającą proces prawie w całości bowiem powód jedynie w niewielkiej części uległ swojemu żądaniu. Skoro bowiem częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN(C) 1952, nr 2, poz. 49).

Na zasądzone koszty procesu składają się opłata od pozwu w wysokości 6086,00 zł, kwota 3600,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego - zgodnie z minimalną stawką określoną rozporządzeniem Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 nr 163 poz. 1349), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

SSO Katarzyna Krziskowska